

До списание ТФ и до г-н М. Ненов, 33 г., неженен, философ

Списанието ви е много добро и е на много високо ниво, нещо рядко за фантастично списание. Вие просто вдигате летвата и това е чудесно. Само че ме дразни, че вие лично се изживявате като голям разбирач и давате оценка почти на всичко. Например в бр. 1/2001 пишете за разказите на три 18-годишни момичета, че не били лоши, ама, видите ли, имало какво да учат. А всъщност разказите за мечетата и за полумитичните вехти неща са си съвсем прилични. Третият разказ просто не е фантастика. А тези два разказа са на нивото на 80% от световната SF. Ако е за въпрос, и Азимов, и Саймък, и почти всички англоезични автори са писали много по-слаби разкази. Подчертавам - **разкази**. А за пример в същия брой - разказът на ... (цензурирано) е пълна глупост, безсмислица и хабене на хартия. Просто боклук. И не се връзва с нивото на останалите неща. Що не кажете нещо за него? Така че, моля ви, внимавайте с вездесъщите си мнения и оценки. И не приемайте написаното като заяждане.

Сега ви пращам един мой разказ, който не е кой знае какво, но със сигурност е по-добър от разказа на ... (цензурирано). Приемете го просто като графомански опит. Ще се радвам, ако получа отговор от вас. (Разбира се, не чрез списанието.) Но ако ще поддържате ниво - нека то да бъде спрямо всички.

Бъдете все така добри!

С уважение - Кирил Азицки

Привет, г-н Макрия Ненов.

Преди време до вашето списание беше изпратено писмо от някой си г-н Хан-Бан (егаси името). Не мога да не изразя възхищението си от остроумния и достоен отговор на г-н Ненов на това писмо, но въпреки това съм длъжен

да отбележа, че въпросното писмо имаше и известни основания. Няма да се връщам към тематиката и моментите, които засяга писмото, но бих желал да Ви уведомя за мнението си относно някои материали, които вашето списание (ТФ) публикува. В брой 5 и 6 бяха публикувани по 6 произведения на млади и не толкова млади, но общо взето – начинаещи автори. Проява преди всичко похвална, защото да се търси културата там, където мнозина се стараят да я задушат и заличат (в нашата мила и противна татковина), е най-малкото благородно. Но такава една дейност има поне още един аспект, макар и второстепенен, и той се свежда до качеството на публикуваните произведения. Честно казано, напълно ми е неясно и неизвестно как Вие, г-н Ненов, получавате, подбирате и вземате решение дали да се публикува едно произведение или не. Може би си струва да заделите едно мъничко каре от вашето разкошно списание, за да изясните на феновете този момент. Във всеки случай, каквато и да е процедурата на пресяването, резултатите от нея са, меко казано, плачевни. От дванайсет разказа един-единствен не дразни да бъде четен!

(Всъщност въпросният разказ – “Полумитични, вехти неща” – е направо блестящ!)

(Нека отбележа, че моето лично мнение изобщо не е показателно. Но в крайна сметка аз съм човек, който си позволява да прецени кога нещата са въпрос на вкус и кога един разказ е написан бездарно, без въображение. Преценката ми “един от дванайсет” визира именно този момент.)

Което намеква, че стойностните неща, тези, които би следвало да се публикуват именно защото трябва да представляват културна ценност (ако основната цел е търсене и популяризиране на културата, то резултатът от това логично следва да е именно публикация на материали, представляващи културна ценност), попадат на страниците на списанието ви по-скоро по случайност, отколкото вследствие на някакъв сериозен подбор. Дали това се дължи на липса на достатъчно голям обем материали за пресяване, или на спецификата на вашия/нечий друг вкус, не знам. Определено смятам, че трябва да обърнете повече внимание и да се отделят повече усилия за реализирането на някакъв прогрес в тази насока. Веднъж вече, струва ми се, разисквахме въпроса за естеството на Храма (вж ГО, на АБС*): дали приоритетната цел при съграждането му е неговата естетика, съдържание или неговото съществуване. Дали в стремежа си “да направим все пак нещо” не съграждаме килната на една страна барака. И дали в стремежа си да подберем само и единствено стойностни неща няма да налеем вода в мелницата на онези,

* Става въпрос за “Град обреченный” на А. и Б. Струацки - бел. на разбирача

—•тера фантастика•—

които с безразличието си задушават цяла една съвременна (суб)култура. И двата въпроса са риторични. Човек може и трябва да преследва двете цели едновременно, като отдели малко повече приоритет на едната, в зависимост от времето. Б. Н. Стругацки например в едно интервю споменава: “Беше време, когато трябваше да се пише. Сега е време да се издава!” А сега какво време е, г-н Ненов? На размисъл? На преоткриване на ценностите? На смели пионерски опити в страната на Ширналите се нови хоризонти? Аз не знам. Но може би е редно споменатата (суб)култура да знае? Намекът е за сондиране на общественно-фенското мнение или с анкета, или във форума “Фантастика” на dir.bg. Или по друг начин.

Приложена ви изпращам рецензия на предоставените ми любезно материали. Бих искал да направя рецензия и на другите публикувани творби в ТФ, но за съжаление картината едва ли би се променила особено.

Искрено ваш – А. Сидоров

Ех, приятели, какво да ви отговоря, като и двамата сте прави? Разбира се, Кириле, че първите разкази на Азимов, Саймък и т.н. са били далеч от шедьоврите. Това, дето се правя на “разбирач”, го правя, за да си “вържа гащите” срещу критични попълзновения като това на почитаемия естествоизпитател Атос Сидоров. А разказът ти ми хареса. Във всеки случай е по-добър от този на... (цензурирано).

Почитаеми Атос! Ти си още по-прав от Кирил Азицки. На теб бих могъл да отговоря, че ако сложим на нашите издателски везни желанието да стимулираме начинаещи автори и (суб)културната ценност на творенията - натежава ценностното блюдо да стимулираме... Това, за съжаление, се отразява на качеството. Килнатата на една страна барака е много сполучлив образ, но такава е “стратегическото” изискване при подбора за печат на изпратените произведения, а иначе си казва думата моят и на още двама-трима души краен субективизъм. Освен това Яков Давидов и Барух Якимовски си пъхат гагата където трябва и където не трябва. Сам знаеш, че навсякъде са плъзнали ченгета, но какво да се прави: *демокрацията си е демокрация, а властта си е власт!*

Винаги ваш - Макрия Ненов